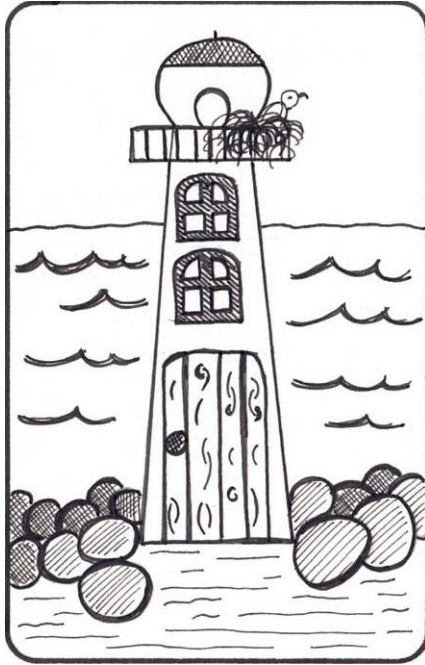

Hoofdstuk 1

Op het eiland Niesar staat een knalblauwe vuurtoren: de Tinkeltoren.

Die naam hebben de eilandbewoners bedacht, omdat vuurtorenwachter Tinus Tinkel er woont. Tinus woont er niet alleen. Zijn beste vriend Zilver, de meeuw, woont in een nest op de rand van de vuurtoren.

Het is zomer en nog vroeg in de morgen. Tinus tuurt bovenin de vuurtoren met zijn verre kijker naar de zee. Hij geeft cijfers aan de golven.

Hoe hoger de golf, des te hoger het cijfer. Vanmorgen heeft hij geluk. Het waait hard. ‘Ja die! Een acht!’ roept Tinus. Hij beweegt zijn verrekijker van links naar rechts. ‘Oh, die! Dat is wel een negen!’ Tinus springt op en neer. Hij is alleen. Zilver vliegt een ronde over het eiland. Dat doet hij elke morgen. Hij verzamelt visjes, maar ook alle nieuwtjes van het eiland. De visjes eet hij op en de nieuwtjes gebruikt hij voor zijn radio-uitzending van Radio Niesar. ‘Dat is een vijf!’ gaat Tinus verder. ‘En die een zes! Wow! Daar hebben we de winnaar van de dag, een tien!’ Tinus staat te dansen bovenin de vuurtoren, terwijl hij wijst naar een heel hoge golf. De golf klapt om en het duurt niet lang of de volgende komt er al weer aan. Tinus draait zich om en opent de Tinkel-app op zijn mobiel. Hij typt in zijn vuurtoren-logboek: “Een fris begin van deze zomerdag. Veel wind, dus hoge golven. Cijfer voor de hoogste golf: tien.” Erachter zet hij de letters TT, van Tinus Tinkel. Dan kijkt hij met zijn verrekijker de rest van het eiland over. Hij inspecteert de haven, waar zijn bootje *Olga 12* aan de steiger ligt. Het bootje dobbert, net als de andere bootjes, wild op de golven. Een eindje verderop is een soort grot. Van de buitenkant is de grot helemaal begroeid met mos. Als het vloed is, stroomt het water er naar binnen. Tot slot kijkt Tinus naar Hotel Wasje. De zon schijnt op het witte gebouw. Op het dak staat het gele vliegtuigje van Kokkel de strandkabouter. Eén keer per week maakt Kokkel een rondvlucht over het eiland. Tinus ziet opa en oma Wasje

buiten bij het witte busje van oma staan. Het is druk in het hotel. Er zijn veel gasten deze zomer. Gelukkig zijn Tim en Plim Sepia, de kleinkinderen van opa en oma Wasje, er om te helpen.

Tinus klapt zijn verrekijker in en doet hem in zijn zak. Dan pakt hij zijn telefoon. Hij opent de Tinkel-app opnieuw en kijkt of er meldingen zijn van mensen in nood. Het groene lampje brandt, dus alles is rustig. Via de Tinkel-app heeft Tinus ook contact met een aantal vrienden op het eiland. Als hij hulp nodig heeft kan hij opa Wasje en Kokkel oproepen. Zij komen dan zo snel mogelijk naar de Tinkeltoren. Tinus stopt zijn telefoon weer in z'n broekzak en zegt hardop: 'Dan ga ik nu mijn nieuwe metaaldetector uitproberen.'

Als hij naar beneden loopt telt hij zachtjes de trap treden: ... 248... 249... 250. Dan pakt hij zijn metaaldetector en controleert of de accu is opgeladen. 'Check... lampje groen.' Tinus is blij met zijn metaaldetector. Hij kreeg hem van opa Wasje, een paar dagen geleden. Opa Wasje had een nieuwe gekocht en Tinus mocht zijn oude hebben. Hij doet het nog prima. Misschien kunnen ze een keer samen schatten zoeken, denkt Tinus. Dat zou leuk zijn.

Voorzichtig zet Tinus de metaaldetector buiten tegen de vuurtoren aan.

Als hij zich omdraait ziet hij in de verte de witte bus van oma Wasje op het strand staan. Tinus zwaait.

Oma zwaait vrolijk terug. Ze doet de was voor de hotelgasten, maar ook voor andere mensen van het eiland. Met haar witte busje rijdt ze elke morgen naar de zee om de was te drogen in de zeewind. Oma is heel technisch. In haar vrije tijd repareert ze graag kapotte apparaten. Ze heeft zelf een heel mooi uitklapsysteem gemaakt met allemaal waslijnen. Met één druk op de knop staat het wasrek op het strand. Aan de onderkant maakt oma vlug en handig een aantal haken vast en dan staat het stevig en kan de wind het niet omver blazen. Even blijft Tinus staan kijken en...